

DON'T GIVE UP THE SHIP

Eerder deze week luisterde ik naar de CD "Fondy in New Orleans". Niet door ons zelf uitgegeven maar door GHB in New Orleans met BCD-430 als identificatienummer. Misschien raar, maar ik luister zelden ... naar muziek e.a. Die New Orleansmuziek die we bv. zo goed als nooit meer mogen horen op de radio maar die ons nauw aan het hart ligt.

Die keer had ik het lastig na veel mijmeren over HET VEERHUIS & de FONDY, de muzikanten en het personeel (niet) van dienst en ons trouw publiek. Dus éénmalig onze muziek beluisterd. Met veel tranen in de ogen.

De vraag die ik me weer stelde: wanneer zullen we HET VEERHUIS, ons KOT ooit nog kunnen heropenen. Zal dat nog dit seizoen gebeuren, dus ten laatste de derde zaterdag van juni 2021? Of kunnen we het feest misschien buiten HET VEERHUIS organiseren, bv. op een zonnige zondagnamiddag?

We zijn alleszins van plan om van zodra het enigszins mogelijk zou/zal zijn terug aan het slagwerk te gaan.
En na RED ROSES zal het eerste nummer ...
Jullie kunnen het nu wel raden.

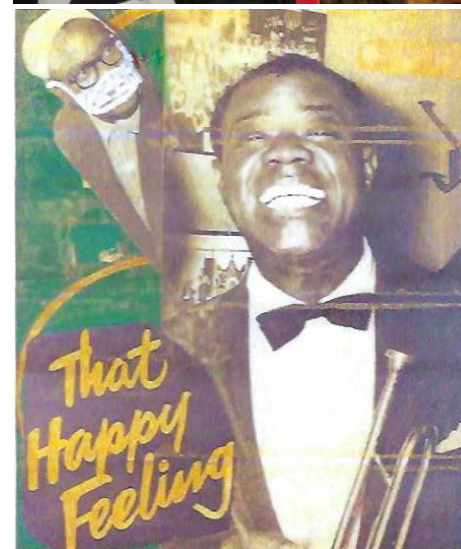
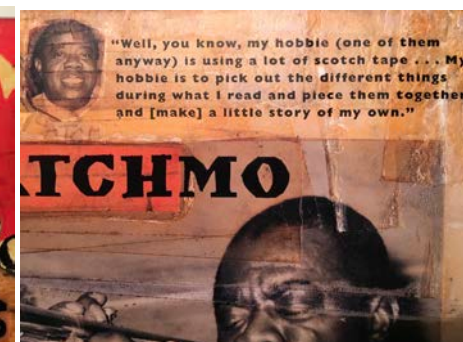
CAMIEL

Het bestuur van Het Veerhuis bedankt de GEMEENTE WILLEBROEK voor de geboden financiële steun! Wij danken ook de talrijke - meer dan andere seizoenen - sympathisanten die hun lidgeld hebben betaald en zeker degenen die dit ook nog met extra steungeld hebben aangevuld.

Maar het mag nog meer zijn. Betaal a.u.b. uw lidgeld voor het 51ste seizoen 2020-2021 (dit loopt van 2021 tot einde juni 2021). Wil je ons blad RIVERSIDE JAZZNEWS blijven ontvangen en genieten van een korting op entreeprijzen in jazzclub Het Veerhuis, schrijf dan 15 € over op onze rekening:

Vzw Fondy Riverside Bullet Band / (IBAN) BE71 0001 5150 1569 / (BIC) BPOT BEB1.

SATCHMORANA

SATCHMO had op zijn reizen met optredens over heel de wereld steeds een taperecorder in zijn bagage. Op de doosjes van die "Scotch-tapes" maakte hij nadien steeds collages die later in boekvorm zijn uitgegeven door het Louis Armstrong House Museum www.louisarmstronghouse.org.

Als "SATCHMO" nu nog zou leven had hij deze collage waarschijnlijk op deze manier aangepast.

DEN DIREKTEUR

SHOW BOAT

Iets meer dan een jaar geleden stopte een kennis me een beduimd pocketboekje toe, omdat hij dacht dat het me misschien kon interesseren. Het was een uitgave in de Amerikaanse Penguin Book reeks gepubliceerd in 1947. Het copyright is evenwel gedateerd in 1926 en berust bij de auteur Edna Ferber. Op de kaft staat een afbeelding die zo van een oude filmaffiche lijkt te komen: suggestief én naïef dus. Het waren de titel “SHOW BOAT”, de vage, slechts gedeeltelijke afbeelding van een Mississippi rivierboot op de kaft en de korte tekst op de achterflap (waarin uitdrukkelijk staat dat het over de “Mississippi South” van de USA gaat) die mijn kennis deden vermoeden dat ik er iets zou kunnen vinden over New Orleans, haar muziek, haar sociaal leven, enz.

En, wetende wat de corona-pandemie dezer dagen allemaal doet met een mens, kan het me vergeven worden, vermoed ik, dat ik het uiteindelijk toch ben beginnen te lezen. Toegegeven, zelfs met de stille hoop er, weliswaar fictieve, passages in te vinden die met New Orleans en haar muziek te maken zouden hebben.

Daarbij komt dat Edna Ferber bekend staat als “geboren vertelster” en schrijfster van “escapistische romans vol verve en kleur die meestal een pittoresk beeld geven van Amerika gedurende de eerste drie decennia” van de 20ste eeuw. Veel van haar romans werden verfilmd en kregen zo een wereldwijd publiek: naast ‘*Show Boat*’ ook ‘*Cimarron*’, ‘*Dinner at Eight*’, ‘*Saratoga Trunk*’, ‘*Giant*’, enz.

In mijn mentale literatuurencyclopedie stond ze op basis daarvan al min of meer gecatalogeerd als auteur van wat in de Nederlandse literatuurgeschiedenis bekend staat als streekromans. Denk aan Stijn Streuvels, Felix Timmermans, enz. In haar roman ‘*So Big*’ heeft ze het bvb. over Chicago en omstreken, in ‘*Cimarron*’ over Oklahoma en het Zuidwesten, enz. En zo werkt ze in heel haar oeuvre een groot stuk van de geografie van de USA af.

In ‘*Show Boat*’ hoopte ik bijgevolg natuurlijk smeuge, pikante, onverwachte, onthullende... beschrijvingen te vinden van scènes en situaties die met Afro-Amerikaanse muzikanten en hun muziek (jazz dus!) verband hielden. Ook al zouden die fictief zijn, dan zouden ze toch nog interessant kunnen zijn omwille van de typerende sfeerbeelden.

Maar die verwachtingen waren blijkbaar te hoog gespannen. Hoewel, de roman gaat wel degelijk over muziek en theater: de speciaal voor de verraderlijke Mississippi-rivier gebouwde platbodem met de poëtische (?) naam ‘*Cotton Blossom*’ (voluit zelfs ‘*Cotton Blossom Floating Palace Theatre*’) is een waarachtig drijvend theater met plaats voor een toneelzaal met honderden zitplaatsen, een orkestbak en een ruime scène. Jaarlijks, zodra de weersomstandigheden en vooral de waterstand van de rivieren het toelaten, vaart de boot over de rivieren die het bekken van de Mississippi voeden naar de machtige en nukkige, zelfs aartsgevaarlijke moederrivier zelf om te eindigen in New Orleans en dan de terugtocht te maken naar zijn thuishaven in Illinois.

De boot vaart dan praktisch elke dag naar een volgende bestemming. Het programma voorziet elke avond een uitgebreid programma met een toneelstuk ondersteund door de muziek van een live-band in de orkestbak. Dat orkest speelt na het stuk nog wat extra nummers om het publiek de kans te geven nog wat te drinken en de avond feestelijk af te sluiten. Alle elementen in de roman, die zich afspeelt eind 19de-begin 20ste eeuw, lijken dus ideaal om het regelmatig te kunnen hebben over jazzmuziek en ‘negro folkmusic’. Maar ... deze lezer bleef op zijn honger zitten.

Op een bepaald ogenblik legt de boot eindelijk aan aan de kaaien van New Orleans en dan gaat het hart van een fan van New Orleansmuziek toch onvermijdelijk sneller slaan. Eindelijk, denk je dan! Maar de schrijfster gunt de lezer niet meer dan een vluchtige blik op de kade van New Orleans in vogelperspectief vanop het bovendek van de *Cotton Blossom*. En heel die enscenering gebruikt ze alleen maar om een nieuw hoofdpersonage te introduceren: Gaylord Ravenal. De lezer krijgt daarbij amper een glimp te zien van de drukte op de oever.

Bij latere bezoeken van de boot aan New Orleans worden wel plaatsnamen als Canal Street of Lake Pontchartrain vermeld. Maar daar blijft het dan ook grotendeels bij. Wie zit te popelen om een met literaire taalkunstjes geschilderd ‘tableau vivant’ te zien te krijgen van de lokale bevolking in en rond New Orleans en haar bedrijvigheid, blijft gefrustreerd.

Een ontroerende uitzondering daarop vormt een haast terloopse zin als: “Uit elk stadje waar ze aanlegden kwamen benieuwde mensen, zowel blanken als Negers, uit de bossen en door de straten aangelopen en vormden groepjes op de dijk. Haast onvermijdelijk zag je dan op de aanlegplaats een Neger met magische voeten, die, overweldigd door de muziek, de ingewikkelde en ritmische stappen uitvoerde van een ‘double shuffle’, terwijl zijn voden van kleren rond zijn lichaam flapperden en zijn mond een streep wit werd.” (Het woord ‘Neger’ was in die periode natuurlijk nog schering en inslag.) Er wordt tussen de bedrijven door ook wel al eens naar muziek verwezen, zoals “I got shoes, you got shoes, ...”, “Go down Moses”. Een van de hoofdfiguren in de roman doet audiëntie in Chicago met haar versie van een ‘coon song’, terwijl ze zichzelf op banjo begeleidt. Maar veel meer valt er niet te ‘horen’. Daarmee is natuurlijk niets negatiefs gezegd over Edna Ferbers schrijverstalent. Integendeel, ze hanteert een vinnige en toch soepele stijl. Ze stuurt haar personages (en daarmee ook de lezer) soms op duizelingwekkende manier door de wendingen van het verhaal, net zoals de Mississippi zelf de boot over zijn kolkende wateroppervlak stuwt.

Als slot een voetmoot uit het reële leven van de schrijfster: in het stadje Ottumwa in de staat Iowa, waar Edna Ferber als kind met haar joodse familie leefde, hadden ze erg te lijden onder brutaal antisemitisme. Die ervaringen hield ze heel haar leven verantwoordelijk voor de gevoelens van afkeer tegenover de wereld die haar geregeld overvielen. En ze aarzelde niet om in haar eerste biografie van 1939 Hitler al verantwoordelijk te stellen voor het feit dat hij Europa aan het veranderen was in een wereld waarin naastenliefde niet meer mogelijk was.

ZO WILS

Telkens om 20.30 uur

Deuren 20.00 & 23.30 uur

Reserveer tijdig je plaatsen: 03 888 35 94 (Camiel) of 03 888 00 83 (Johnny)

Firma's die "Het Veerhuis" steunen

Café LIPSTICK	Boom
Carrosserie ADRIAENSSENS	Puurs
Radio Rivierenland	Willebroek
LAMBRECHTS – STUDEONT	Ruisbroek
Optiek VAN BAELE	Kontich
SPECULOOS VERMEIREN	
& Het gemeentebestuur van WILLEBROEK	

d.i. de e-mailversie van
RIVERSIDE JAZZNEWS
Clubblad van: **Jazzclub HET VEERHUIS**
& **FONDY RIVERSIDE BULLET BAND**
Oostvaardijk 2 – Klein-Willebroek
Programmawijzigingen worden via mail doorgestuurd
of kijk op: www.fondy.be